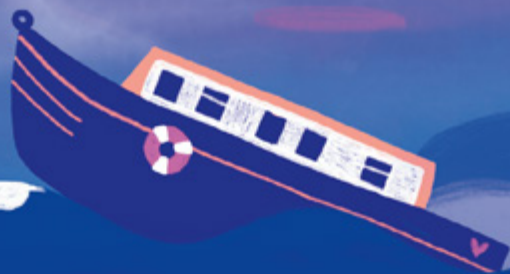

BETH O'LEARY

"VUODEN LEMPIKIRJANI. VUOSIKYMMENEN LEMPIKIRJANI.
PARAS KOSKAAN LUKEMANI ROMANTTINEN KOMEDIA."

GILLIAN MCALLISTER

TUULI- AJOLLA

Suomentanut Heli Naski

WSOY

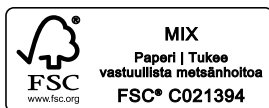
Beth O'Leary

TUULIAJOLLA

SUOMENTANUT HELI NASKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

Swept Away

Copyright © 2025 Beth O’Leary Ltd

Suomenkielinen laitos © Heli Naski ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-50184-9

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

Vanhemmilleni, jotka ovat aina olleet tukenani
kovimmissakin myrskyissä.

ENSIMMÄINEN PÄIVÄ

Zeke

Herään asuntoveneessä huopahattu päässä.

Häh?

Tähyilen ympärilleni välttären äkkinäisiä liikkeitä. Tällaista kankkusta pitää lähestyä varovasti siltä varalta, että se on aivan hillitön. Vene ei ole muuttunut paljon viimeisten viiden vuoden mittaan: sama hutera, neliskanttinen kattoikkuna, samat puiset kiintokaapit kaltevilla seinillä. Yhden asian pitäisi kuitenkin olla toisin – Lexin pitäisi olla kanssani tässä sängyssä. Ihanan, yllättävän, monimutkaisen Lexin.

Kurtistan kulmiani kattoikkunalle ja työnnän hatun otsaltani. Onko hän... ehtinyt jo lähteä? Ajattelin, että vähintäänkin joissimme ensin kahvit, mutta tämä taitaa olla karman tekosia. Vaikka muuttaisi tapojaan, menneisyys kostaa aina. Olen häipynyt vähin äänin niin monena aamuna, että nyt on minun vuoroni jäädä kuin nalli kalliolle.

Asuntovene keinuu. Otan tukea yöpöydästä. Joku venesataman isommista paateista ilmeisesti paahtaa ohi liian kovaa. Eilen illalla oli liikkeellä ihmeen monta kaahailijaa, ja joku känniääliö myös heitti jotain veneen runkoon. Pamaus oli niin kova, että Lexi jäähmettyi hetkeksi allani haukkomaan henkeä ja sanoi sitten: *Pitäisikö meidän käydä tarkistamassa, mikä se oli?* Aioimme jo nousta, mutta sitten suutelimme taas ja unohdimme koko jutun. Yö oli niin upea, että kaikkien sääntöjeni rikkominen totisesti kannatti. Sellainen seksi saa ihmettelemään, miksi koskaan tyytyy muunlaiseen.

Suljen taas silmäni. Voi luoja, miten kaunis hän oli. Tai siis on. Varmaankin hän on yhä kaunis, hän vain on sitä jossain muualla.

Tunnen vatsassani oudon, kylmän vihlaisun, se on eräänlaista haikeaa surua, ja jään vielä hetkeksi aloilleni erittelemään tuntemuksiani. Ihan kuin minä... kaipaisin häntä. Mikä taas on naurettavaa. Me tapasimme *eilen*. Ehkä tämä on sitä, mistä kuulee puhuttavan – mitä tapahtuu, kun vain »laskee suojauksensa ja avaa sydämensä jollekin merkitykselliselle». Ehkä tämä on se kohta, jossa yhtäkkiä tekee kipeää. Toistaiseksi en ole varma, miten suhtaudun siihen.

Kömmin peiton alta, pyyhkäisen huopahatun päästäni ja nostan bokserini lattialta. Kun avaan makuuhytin oven, pienen venekeittiön tiskialtaan ääressä seisoo Lexi, jolla on sama valtava nuttura ja ärtynyt ilme kuin tavatessamme ensi kerran. Hymyilen automaattisesti, se on refleksi ihan siinä kuin kovan äänen aiheuttama säpsähdys. Olen iloinen, että hän on yhä täällä. Hän ei vastaa hymyyni.

»Ai», hän sanoo. »Nousithan sinä. Pähkäilen tässä, miten sais sin kahvia.»

»Hei. Äh, sori, minunhan sitä pitäisi keittää», sanon ja häkellyn välittömästi, kun näen itseni kylpyhuoneen peilissä.

Suoraan Lexin takana on isäni omin käsin tekemä kylpyhuoneen taiteovi. Juuri nyt se on kokoon taitettuna kiinni ovenkarmissa, joten kohtaan peilissä nolon sänkytukkani kaikessa kauheudessaan. Taputtelen unisena päätäni, vaikka tämä kuontalo on ollut kiroukseni 23 vuotta ja tiedän varsin hyvin, että ilman muotovaahtoa tilanteelle ei mahda yhtään mitään. Yksi kihara sojottaa otsani yläpuolella ilmassa kuin kysymysmerkki. Olisi pitänyt jättää huopahattu päähän.

»En löydä vedenkeitintä», Lexi mumisee samalla, kun vetelee kaappien ovia vuorotellen auki. Siinä ei pitäisi mennä kauan, sillä kaappeja on vain neljä, mutta hän aukoo niitä umpimähkään ja kurkkaa jokaiseen pari kertaa, aivan kuin ei olisi varma, minkä sisään katsoi viimeksi.

Lexikään ei taida olla aamuihminen.

»Tuota noin», sanon ja yritän taas silotella hiuksiani. »En usko, että vene on edes kytkettynä sataman sähköverkkoon juuri nyt, ja ... » Kumarrun avaamaan työtason alla olevan jääkaapin ja kavahdan tunkkaista lemahdusta, josta tulee mieleen pilaantunut juusto. »Aivan – akku on tyhjä.»

Aion sulkea jääkaapin oven, mutta pysähdynkin kesken kaiken miettimään. Onpa outoa. Jääkaappi on täynnä ruokaa. Pyysin saada ostaa kaikki kiintokalusteet ja perusvarusteet, ja myyjä suostui jättämään vuodevaatteet ja tärkeimmät keittiövälineet, koska hän oli pitänyt asuntovenettä vuokralla eikä ollut niihin mitenkään kiintynyt. Mutta lasketaanko elintarvikkeet veneen perusvarusteisiin?

»Eikö jääkaappi toimi?» Lexi kysyy, kyykistyy ja työntää kätensä sisään. »Voi hitto. En huomannut.»

Hän hieroo otsaansa. Hänellä on pikkurillissään ohut kultasormus, joka vangitsee keittiön ikkunaverhojen välistä ujuttautuvan auringonsäteen. Veneen keittiö avautuu suoraan oleskelutilaan, joka on kooltaan ehkä kolme kertaa kaksi metriä. Siellä on kamiina, kaksi kiinteää tuolia ja kulmasohva. Kiinteät tuolit ovat uudet. En pidä niistä – eikä niille oikeastaan olisi tilaa. Totean kulmat kurtussa, että sohvatyyny ovat päätyneet jossain vaiheessa yötä toiselle puolelle venettä. Sekin on... outoa. Mekö ne siirsimme viime yönä?

»En ole juuri nyt täysin kartalla kaikesta», Lexi sanoo ja tunnustelee maidon kylmyyttä kämmenselällään. »Näyttää siltä, etten pysty tarjoamaan sinulle kahvia.»

»Ei sinun tarvitse keittää minulle kahvia. Mitä jos hakisin meille noutokahvit? Maitokahvit ja vaikka pari pasteijaa.»

Lexi kohottaa katseensa minuun, äkkiä hän vaikuttaa keskittyneeltä. Ihmettelen, kumpi hänet sai havahtumaan, *maitokahvi vai pasteija*.

Hän tarkastelee minua, skannailee paljasta rintaani ja vilkaisee kauheaa tukkaani. Lexin silmät ovat pyöreät ja jäänsiniset. Upealla tavalla raivokkaat, kuin hailla. Juuri ne tekivät minuun vaikutuksen baaritiskillä – tai no, ihan ensimmäiseksi höristin korviani,

kun hän kajautti: *Suffragetit kuolivat mokoman paskan takia*, ja toiseksi huomasi hänen kurvinsa ja sitten oli silmien vuoro. Ne saivat minut rikkomaan sääntöjäni.

»Minulla on itse asiassa aika paljon tekemistä tänään, joten...»

Hän kääntää katseensa pois.

Ei siis kahvia. Okei. Sehän sopii. Varmaan parempi niin.

»Voinko saattaa sinut veneellesi?»

Hän mulkaisee minua. »Mitä?»

»Öh... Ajattelin vain... että voisin saattaa sinut...? Vai miten on?»

Hän katsoo minua kuin pahimman luokan typerystä, vaikka eilisiltana hän sanoi: *Taidatkin olla aika terävä tyyppi? Et kouluja käynyt älykkö, vaan oikeasti fiksu*. Olin siitä niin mielissäni, että suorastaan nolotti – minua ei ole koskaan ennen sanottu fiksuksi, paitsi ikävään sävyyn, *Luulet olevasi tosi fiksu, vai mitä, Ezekiel?* -tyylisesti.

»Sinun ei tarvitse saattaa minua mihinkään», hän sanoo.

»Täällähän minä asun. Tässä veneessä.»

»Öö... hetkinen. Mitä tarkoitat?»

»Minä asun tässä veneessä», hän toistaa hitaasti. »Tämä on ystäväni Pennyn asuntovene. Jossa minä asun jonkin aikaa.»

»Häh? Eipäs. Tämä on minun asuntoveneeni», sanon ja nojaan kädelläni työtasoon, kun lattia keinuu allani. »Ostin tämän keski-viikkona.»

Lexin silmät pyöristyvät vielä suuremmiksi. »Yritätkö kuseta minua tai jotain?» hän kysyy ja ojentautuu täyteen 155 sentin pituuteensa – pubissa hän sanoi olevansa nutturan kanssa 160-senttinen.

»En», vastaan ja yritän keskittyä. Tarvitsen vettä ja pikamurkinaa ja niin vahvan kahvin, että kitalakeni syöpyy. »Tämä on isäni entinen vene. Jossa hän asui, kun olin lapsi. Hänen kuoltuaan muutama vuosi sitten myin tämän, mutta sitten päätin... Niin. Tiedät kyllä. Tulin Gilmouthiin ostamaan veneen takaisin. Emmekö me puhuneet tästä eilen illalla?»

Ilmeetön tuijotus jatkuu.

»Puhuimme kyllä eilen illalla siitä, että ostit asuntoveneen», hän sanoo. »Mutta se ei ollut tämä vene. Sillä tämä on Pennyn asuntovene.»

Ihan kuin minulta menisi jotain ohi.

»Vitsailenko sinä?» kysyn.

Lexi kaivaa farkkujensa takataskua ja vetää esiin puhelimensa, tiiraa näyttöä hetken ja työntää puhelimen takaisin. »Jaha, netti ei toimi, mutta jos toimisi, näyttäisin sinulle, että vene on Houseboat Getaway Rentalsin nimissä.»

»Vene oli Houseboat Getaway Rentalsin nimissä», myönnän. »Ennen kuin minä tein siitä kaupat. Onko sinun Pennysi nimi Penelope Manley?»

Lexi jähmettyy. »On», hän vastaa ääni epäluulosta vaimeana.

»Aivan», sanon helpottuneena. »Hän myi tämän veneen minulle eilen.»

»Eipäs myynyt», Lexi sanoo hetken päästä. »Ei todellakaan. Penny olisi kertonut minulle, jos olisi ollut myyntiaikeissa. Eikä tämä vene olisi enää netissä Houseboat Getaway mikälien sivuilla, vai mitä? Älytön väite... Ei.» Lexi mulkoilee minua hartiat jäykkinä. Hän alkaa hikeentyä tosissaan. »Siksikö sinä lähdit kanssani pübista? Jotta pääsisit valtaamaan tämän veneen?»

»En! Mitä? Enhän minä edes...» Hieron silmiäni kaikin voimin. »Eilen illalla...» Yritän koota palasista yhtenäisen kuvan. »Minä johdatti meidät venesatamaan. Juttelimme Paigen kanssa, sinä autoit häntä kiinnittämään köyden, ja sitten... me tulimme sisälle. Miten ihmeessä et tajunnut, että tämä on minun asunto-veneeni?»

»Sinä autoit häntä kiinnittämään köyden. Ja se olin *minä*, joka johdatti meidät venesatamaan.»

Tämä tuntuu aika turhanpäiväiseltä saivartelulta, kuten siskoni Lyra sanoisi.

»Etkö ihmetellyt, kun Paige sanoi, että tämä on minun veneeni?»

»Ei Paige niin sanonut», Lexi väittää tuijottaen minua. »Hän sanoi...» Lexi painaa käden otsalleen. »En muista tarkalleen,

mutta muistaisin kyllä, jos hän olisi sanonut niin. Tämä on naurettavaa. Penny ei myisi asuntovenettä kertomatta minulle. Avain oli turvalokerossa, kaikki on samalla tavalla kuin aina ennenkin...»

»Minä hain avaimet eilen venevuokrausta pyörittävästä toimistosta», sanon. En tosin tarkistanut, ettei turvalokerossa ollut ylimääräisiä avaimia, joten sikäli Lexi saattaa puhua totta.

»Tässä ei ole mitään järkeä.»

Lexi katselee ympärilleen, tuijottaa ikkunoiden eteen vedettyjä sinapinvärisiä verhoja, mitänsanomattomia meriaiheisia tauluja, mautonta corgikuvioista seinäkelloa, joka on ruuvattu makuuhuytin ovenkarmin ja keittiökaappien väliseen kapeaan seinäkais-taleeseen. Seuraan hänen katsettaan ja huomaan kellonajan. Puoli yksi. Nukun mielelläni pitkään, mutta nyt kello on jopa minun mittapuullani paljon. Kun käännyn takaisin Lexiin päin, hän näyttää jotenkin surkealta, aivan kuin joku olisi juuri kertonut hänelle todella huonoja uutisia, ja minulle tulee äkkiä paskamainen olo, kun ajattelen että se joku saatan olla minä.

»Lähdettäisiinkö ulos kahville?» ehdotan. »Puhumaan asia selväksi?»

Hän tutkii taas puhelintaan otsa rypyssä.

»Lexi?»

»Ei», hän vastaa ja kohottaa vihdoin katseensa. »Minä en poistu tästä asuntoveneestä. Se ei tunnu järkevältä. Näissä olosuhteissa.» Hän suo minulle harvinaisen hymyn. Se näyttää erittäin vilpilliseltä. »Mutta sinä voit aivan vapaasti poistua.»

Hmm.

»Istutaanko edes alas?»

»Jospa laittaisit housut jalkaan», hän sanoo. »Mikäli aiot istua Pennyn sohvalla.»

»Se ei ole...»

Päätän, että on parempi kun en väitä vastaan. Ensin tarvitsen kofeiinia.

»Puen päälleni», sanon, käännyn kannoillani ja harppaan takaisin makuuhuyttiin.

Kassini on sullottu sängyn viereen, se paistattelee lattialle heijastuvassa auringonläikässä. Ulkona näyttää olevan täydellinen heinäkuun päivä – kattoikkunasta pilkottaa neliö helakan sinistä taivasta.

Kun kiskon ylleni eilisillaiset housut ja ainoan puhtaan T-paidan, jonka pakkasin mukaan, yritän selvittää ajatuksiani. On ihan tarpeeksi outoa olla isän vanhassa asuntoveneessä, ja nyt riesanani on vieläpä kaunis nainen, joka ei anna minun istua sohvalla.

Tullessani makuuhytistä Lexi tuijottaa pikku kamiinaa ajatuksissaan. Hän näyttää hiukan uhkaavalta: hän on vetänyt yllleen nahkatakin, kasvoilla on yrmeä ilme, jalat ovat tiukasti lattiasa kuin siltä varalta, että yrittäisin horjuttaa hänen tasapainoaan. Tahdotaisin ottaa hänestä selvää, mutta siihen minulla ei ole oikeutta. Meillä oli yhden yön juttu, vaikka se sattuikin venähtämään hiukan. Hän ilmaisi sen erittäin suorin sanoin, eikä...

»Tahdon, että lähdet», Lexi sanoo.

... hän ilmiselvästi ole muuttanut mieltään.

»Viime yö oli ... No, niin. Tiedät kyllä, olit paikalla», hän sanoo.

»Mutta mehän sovimme, että se oli siinä. Kiitos ja hyvästi.»

Nyt minä olen se, joka tuijottaa. Hän saattaa esittää kovaa mutta karttaa katsettani. Äkkiä muistan miten suutelimme eilen illalla venesataman aitaan nojaten. *Mitä hittoa sinä teet minulle, Zeke?* hän kuiskasi. *Minähän vapisen.*

»En lähde. Tämä on minun veneeni.»

Vedän puhelimeni esiin. Ei kenttää. Tiedän, ettei Gilmouth ole mikään varsinainen Northumberlandin kreivikunnan metropoli, mutta mikseivät täkäläiset ole laittaneet surkeaa matkapuhelinverkkoaan reilaan?

»Olen varma, että sähköposteistani löytyy jokin todiste siitä, että ostin tämän veneen.»

Selaan ladattuja viestejäni ja yritän olla raivostumatta. Minua pidetään usein helppona vastuksena, mikä johtuu ehkä vaatteistani tai siitä, että minulla on »taipumusta haaveiluun», kuten äitini tapaa sanoa. Mutta tiukan paikan tullen osaan kyllä pitää puoleni.

»Mennään jonnekin, missä netti toimii», sanon ja luovun toivosta löytää sähköpostilaatikosta todiste kaupoista. Kaikki ladatut viestini näyttävät olevan uutiskirjeitä ekologisuuttaan kehuvilta brändeiltä.

»Okei. Sinä ensin», Lexi sanoo ja nyökkää päällään kohti ovea.

»Oletko tosissasi?»

Hän vain räpyttelee minulle silmiään.

»Tahdotko, että minä astun ulos ensin? Jotta voit ... mitä? Teljetä minut ulos? Omalta veneeltäni?»

»Minulla ei ole mitään syytä uskoa, että sinä omistat tämän veneen.»

»Entä minun *avaimeni*?» sanon. Mutta kun taputtelen taskujani, minulle valkenee, etten tiedä missä avain on. Yöpöydälläkö? Kassissani? »Kuule», sanon. »Astutaan ovesta yhtä aikaa, jos tahdot.»

Käännymme molemmat katsomaan kannelle vievää matalaa ja kapeaa ovea.

»Tämä on naurettavaa», Lexi sanoo.

»Siitä olen sentään samaa mieltä kanssasi.»

Odotamme vaiti ja tutkailemme ovea. Hän vilkaisee minua. Tarkistaa, olenko antamassa periksi. Vastaan katseeseen moitteetoman kohteliaana ja hievahtamatta.

»Olkoon sitten», Lexi kivahtaa. »Minä menen ensin.»

Hän riuhtaisee oven auki ja pysähtyy sitten oviaukkoon, jää seisomaan kuin taivasta vasten kehystettynä.

Sallin itseni katsoa häntä. Tiimalasivartaloa, nutturan liikahtelua päälle, kun vesi keinuttaa meitä edestakaisin ja hän astuu järeillä mustilla buutseillaan alimmalle portaalille. En ole koskaan ennen tuntenut ketään Lexin kaltaista. Yhtäkkiä vatsaani vihlaisee taas oudosti, enkä tahdo hänen lähtevän ulos.

»Odota», sanon juuri, kun hän kääntyy katsomaan minua.

Vedän henkeä. Hänen ilmeensä on muuttunut täysin. Hän näyttää ... kauhistuneelta.

»Zeke», hän sanoo ja hoipertelee portaat ylös pienelle kannelle.

Seuraan häntä. Kumarrun ja könyän ovesta. Ensimmäiseksi tajuan tuoksun, en edessäni avautuvaa näkyä – ulkona tuoksuu ihmeen raikkaalta, kuin auringolta ja suolalta.

Ojentaudun ja tuijotan vettä.

Vettä. Pelkkää vettä. Merta ja taivasta ja merta ja taivasta ja merta ja taivasta. Ei veneitä. Ei venesatamaa.

Ei *maata*.

»Voi helvetti», Lexi sanoo ja takertuu kaiteeseen. »Zeke – olemmeko me avomerellä?»

EDELLINEN PÄIVÄ

Lexi

Pääni lysähtää vasten The Anchorin baaritiskiä, ja tavoittelen käsi ojossa punaviinilasia, jota Marissa parhaillaan täyttää. Hän pitää lasia juuri sen verran kaukana, etten ulotu siihen, joten joudun haromaan kädelläni ympäriinsä ja lopulta kohottamaan pääni paikantaakseni sen. Mulkoilen Marissaa vihaisesti, ja hän hymyilee.

»Kaikki kunnossa asuntoveneessä?»

»Olen lastannut sinne hiilareita, juustoa ja viinaa, mikäli tarkoitat sitä.»

»Niillä kyllä pärjää. Olen tosi pahoillani huoneesta», Marissa sanoo.

Hörppään viiniä ja vajoan lojumaan poski kiinni tiskin tahmeassa pinnassa. Pubin haju on minulle perin tuttu: humalaa ja mallasta, paistoöljyä, likaista kokolattiamattoa hinkkaavan imurin epämääräistä lemua. Se on lapsuuteni – tai itse asiassa elämäni – tuoksu. Täällä olen varttunut, ja täällä olen sittemmin yöpynyt kun olen kaivannut majapaikkaa.

»Ei se mitään. Ei ole sinun vikasi, että valitsin tämän viikon ylidramaattisille elkeilleni», sanon ja väläytän hammashymyn kalastajalle, joka tuijottaa minua baaritiskin toisesta päästä.

Kalastajat tunnistaa vedenpitävistä housuista ja ryppyisistä kasvoista. Kun olin pieni, he olivat pahimpia hiustenpörröttäjiä. »Voi mikä söpöliini!» he sanoivat viisivuotiaalle Pennylle, kun hän alkoi viettää aikaa täällä pubissa. »Oikea herrantertut!» Minun pottatukkani, leveät hartiani ja kulmikkaat kasvoni kirvoittivat

heistä aina jämäkän »Hei, pikkumies!» -tervehdyksen. Tämä kalastaja näyttää säikähtävän huumorintajutonta virnettäni ja jatkaa tuoppiinsa tuijottamista.

»Olen silti pahoillani, että aikataulutin remonttityöni juuri sille viikolle, jolla sinä päätit saada hepulin», Marissa sanoo ja taputtaa kättäni.

The Anchorin omistaa nyt Marissa – me myimme pubin hänelle käytyämme viimein niin lähellä konkurssia, että tohdimme luopua äidin unelmasta lopullisesti. Olen yhä apulaisjohtaja, mutta nykyään Marissa on minun työnantajani eikä toisinpäin. Kaikkien kävi minua ja Pennyä sääliksi, kun jouduimme myymään koko helahoidon ja muuttamaan läheiseen uuteen kerrostaloon, mutta minä tunsin vain ja ainoastaan helpotusta.

Marissa remontoi parhaillaan yläkerran majoitushuoneita, mikä merkitsee, etten voi olla täällä yötä. Ja se taas on ikävä juttu ottaen huomioon, että lähdin juuri kotoani ovet paukkuen, puolet omaisuudestani isoon kassiin sullottuna, eikä minulla ole nyt mitään paikkaa, mihin mennä.

Luojan kiitos asuntovene on vapaana tämän viikon. Jouduin yrittämään viisi kertaa, ennen kuin sain turvalokeron koodilukon auki, mutta lopulta muistin oikean yhdistelmän.

»Sinä tarvitset enemmän ystäviä», Marissa sanoo.

Se on luultavasti totta. En kuitenkaan ole yltiösosiaalinen tyyppi, jolla on valtava kaveripiiri. Minulla on omat ihmiseni, jotka kaikki ovat minulle suunnattoman rakkaita, ja he ovat ansainneet paikkansa elämässäni suurella vaivalla. Minulla on perheeni. Ja siinä se. Uusiakin ystäviä pitäisi toki hankkia, mutta se vaatisi minua *tulemaan kuorestani* ja – kauheuden huipuksi – ottamaan riskin, etteivät ihmiset enää pidä minusta sen tehtyäni.

»Ja poikaystävän», Marissa sanoo.

»Mitä tämä nyt on, olemmeko palanneet viisikymmentäluvulle? En tarvitse poikaystävää. Suffragetit kuolivat mokoman paskan takia, Marissa.»

»Sinä tarvitset *jotain*», Marissa kuittaa pyyhkien samalla Stella-oluen hanaa. »Muuta kuin työsi. Josta et edes pidä.»

»Kyllä minä pidän työstäni!» protestoin naama yhä liiskaantuneena tiskiin, jonka takana yleensä työskentelen.

»Sanot noin vain siksi, että minä maksan palkkasi.»

»Olihan minulla Mae», sanon ja nolostun, kun kuulen ääneni särähtävän hänen nimensä kohdalla. »En tarvinnut mitään muuta.»

»Sinulla on vieläkin Mae, Lexi», Marissa sanoo hiljaa. »Ei tosin enää ihan päivän jokaisena hetkenä.»

Kohotan päätäni ja vaihdan asentoa jakkaralla, kun sydäntäni kouristaa ankarasti. En kestä ajatella, etten näe Maen heräävän joka aamu saporot vinossa. Etten näe Maen tepsuttavan alakertaan Harvey-pupu kainalossa, kun hän ei saa unta. Etten näe Maeta päivän kaikkina kokoaan suurempina Mae-hetkinä, jotka tekevät elämästäni merkityksellistä.

Kulautan vielä muutaman suullisen viiniä. Marissa katsoo minua tiukasti ja työntää sitten silmälasinsa päälle niin, että maantienväriäinen hiustupsu nousee töröttämään pokien takana. En vaivaudu mainitsemaan asiasta – hän ei kumminkaan välittäisi.

»Sanoisin, että oikeastaan sinä tarvitset muuta ajateltavaa», Marissa sanoo ja kääntyy sitten silmäilemään pubia. »Tuolla», hän sanoo. »Ikkunan luona. Nuori mies, joka lukee kirjaa.»

»Kuulostaa hienostelijalta», sanon katsomatta ympäriilleni.

»Olipa vaikuttava pikatuomio, jopa minun mittapuullani», Marissa sanoo ja laskee silmälasit takaisin nenälleen. »Et tosin ole välttämättä täysin väärässä. Mies on pukeutunut kuin muotikuvausta varten. Mutta hän lukee itseapukirjaa. Ja juo bitteriä. En tiedä mitä tuosta kaikesta pitäisi päätellä. Ovatko nuo housut hohtosamettia?»

Pakko myöntää, että olen utelias. Käännyin baarijakkarallani ja tiiraan miestä, joka istuu paisley-kuvioidussa nojatuolissa sen ikkunan luona, josta on paras näkymä venesatamaan.

Ensimmäisenä katseen vangitsee hänen asunsa. Hänellä on yllään harmaa silkkihiivi, jonka alla ei ole paitaa, ja hänen paljaan rintansa kolmiota koristaa kolme ohutta hopeaketjua. Hän istuu rennosti jalat ojossa, mustien hohtosamettihousujen lahkeet on työn-

netty saappaanvarsien sisään. The Anchorissa ei yleensä bongaa miehiä, joiden housunlahkeet ovat saappaiden sisällä, lukuun ottamatta satunnaisia kulkureita, mutta he eivät näytä tuollaiselta.

Koko komeuden yläpuolella ryöpyävä tummanruskea kiharapehko on kammattu keskijakaukselle. Hän on paljon nuorempi kuin oletin, kun Marissa mainitsi »miehen, joka lukee kirjaa» – ehkä kahdenkymmenen. Jostain syystä hän vaikuttaa silti vanhalta sielulta. Voin kuvitella hänet 1920-luvun baariin, asuun sointuviin housunkannattimiin sonnustautuneena, tai ehkä hän sopisi vielä kaukaisempaankin menneisyyteen – vaikkapa nojaamaan eleettömästi tanssisalin takkaan *Bridgertonissa*.

Nielaisen. En ole kiinnostunut tuollaisista tyypeistä. Saadakseni ajatukseni muualle tahdon jonkun, jonka kanssa viihdyn ja tunnen oloni mukavaksi. Tavallisen miehen.

»Tuo kaverihan on teini», sanon kääntyessäni takaisin Marissaan päin.

Marissa tiiraa häntä silmät sirrillään. »Totta, aika nuori. Nuo hauikset hämäsivät minua.»

En malta olla vilkaisuitta vielä olkani yli. Mies on vaihtanut asentoa, ja nyt näen hänen kirjansa kannen. Hyvä, etten pyrkähdä nauruun. *Selviytymisopas nykyrakkauteen* on deittailuopas, jota hehkutetaan tällä hetkellä kaikkialla ja jota Penny on tuputtanut minulle viikkokausia. Se on suunnattu epätoivoisille naisille, jotka ovat havahtuneet biologisen kellonsa tikitykseen. Siis toisin sanoen minulle – ei parikymppisille pojille, jotka sopisivat ulkonäkönsä puolesta kohtalaisen menestyvän pop-rock-bändin keulakuvaksi. Sikäli kuin pop-rockia on yhä olemassa.

Hän vilkaisee ylös ja kohtaa katseeni. Lävitseni käy väristys, kuin lintu viistäisi veden pintaa. Hänen toinen suupielensä kohoaa uteliaaseen hymyyn, ja hänen poskeensa piirtyy hento kuoppa.

Käännyin kiireesti takaisin Marissaan päin. Yhtäkkiä sydämeni jumputtaa.

»Taisin juuri todistaa kohtalokasta hetkeä», Marissa sanoo venytellen. »Katseet kohtaavat, kipinät sinkoilevat ja niin edelleen.»

»Todistit hetkeä, jolla mies ihmettelee, miksi kaksi baaritiskillä olevaa naista tuijottaa avoimesti hänen housujaan.»

»Tuo poju ei todellakaan ole tottumaton tuijottaviin katseisiin», Marissa sanoo ja tarkastelee tätä taas lasiensä yli. »Kukaan ei pukeudu noin, jos haluaa sulautua joukkoon. Odota, Penny soittaa minulle», hän sanoo vilkaisten puhelintaan.

»Älä vastaa.»

Marissa katsoo minua tuikeasti.

»Joudut valehtelemaan, kun hän kysyy, olenko okei», sanon. »Ja sinä vihaat valehtelemista.»

Marissa pyöryttää silmiään mutta odottaa, kunnes pirinä loppuu, ja mulkaisee sitten puhelintaan paheksuvasti.

»Voi kakka», hän sanoo. Se on Marissan yleisin epäkirosana. Ennen hän kiroili kuin merimies mutta joutui siivoamaan suunsa Maen vuoksi. »Tuuraisitko minua hetken? Käyn soittamassa yhdelle tavarantoimittajalle.»

Arvioin juopumukseni astetta. Keskitason hutikka. Täysin hyväksyttävää täällä The Anchorissa.

»Ilman muuta», sanon ja luisun jo jakkaralta alas.

Kun olen päässyt tiskin taakse, napannut esiliinani ja kiinnittänyt sen vyötärölle, kirjaa lukeva samettipöksyinen parikymppinen harppoo jo täyttä vauhtia baaritiskille. Luon myrkyllisen katseen Marissaan, joka hymyilee minulle olkansa yli omahyväisenä samalla, kun harppoo ovelle. Kylläpä hän järjesti tämän näppärästi. Vai piti hänen soittaa tavarantoimittajalle, kattia kanssa. Oikeasti hän huomasi, että mies oli tyhjentänyt tuoppinsa, ja huijasi minut oluthanojen luo juuri sopivasti palvelemaan tätä.

»Minä kun luulin, että vihaat valehtelemista!» huudan Marissalle, kun hän avaa oven.

»Se ei tarkoita, että olisin siinä huono!» hän kiljuu takaisin.

Ja äkkiä mies seisoo edessäni.

»Hei, ottaisitko jotain juotavaa?» hän kysyy pää kallellaan.

Hän on pidempi kuin osasin arvioida silloin, kun hän istui pöydässään, ja hän puhuu minulle hiljaa, kyynärvarret baaritiskillä. Hänellä on tuuheat kulmakarvat, melkein liian tuuheat verrattuna

hienostuneisiin kasvonpiirteisiin. Hänen komeutensa on sitä laa-
tua, että se pääsee oikeuksiinsa vain tietyssä valossa, mutta silloin
se todella säväyttää.

»Eikös tuon kuuluisi olla minun repliikkini?» sanon.

Hän pohtii hetken. »Höh», hän sanoo ja vilkaisee takanaan
olevaa paisley-kuvioista nojatuolia. »Kun istuin tuolla mietti-
mässä, mitä sanoisin... sinä et ollut baarimikkona.»

Pidättelen hymyä nipistämällä huulet yhteen. Toivon, ettei hän
huomaa, miten täysin on yllättänyt minut. Toki minulla pitäisi
olla sen verran itsevarmuutta, etten ihmettelisi, miksi hänen-
kaltaisensa mies haluaa palavasti tarjota minulle juotavaa, mutta
itsevarmuutta ei ole, ei enää. Olen piinallisen tietoinen juuri-
kasvustani ja veikkaan, että omistin ylläni olevan nahkatakkin jo
hänen ollessaan alakoulussa.

Ja lisäksi olen ylipäättään surkeana, eikä alakuloni hellitä millään.
Rintaani vihloo menetyksen tunne. Ehkei ongelmana olekaan se,
että olen 31-vuotias, vaan se, että tunnen itseni noin satavuotiaaksi.

»No jaa, asiat muuttuvat», totean. »Mitä saa olla?»

»Hmm», hän äännähtää. »Iso gin tonic.»

Otan puhtaan lasin. Hän katselee minua pieni ryppy kulmiensa
välissä. Marissa on oikeassa: jokin tässä miehessä ei täsmää.
Sanoisin, että hän on taiteellinen erakkotyyppi, hiukan alakuloi-
nen, hiukan hukassa. Väärällä vuosikymmenellä syntynyt seksikäs
emonuori. Mutta emotyyli ei *todellakaan* sovi hänen uutuuttaan
kiiltävään itseapukirjaansa.

Hän huomaa minun katsovan kirjaa. »Oletko lukenut tämän?»
hän kysyy.

»En. Onko se hyvä?»

»Monet tuntuvat olevan sitä mieltä», hän sanoo, kääntää kir-
jaa ja lukee sen takakannesta: »'Rukouksiimme on vastattu: näin
löydät aidon yhteyden nykypäivän pelisäännöillä.'»

Kohotan kulmiani. »Ja mitä mieltä sinä olet?»

Hän miettii kysymystä ja kallistaa päätään toiseen suuntaan.
Hänen silmissään on jotain hiukan haaveellista, miltei uneliasta.
Se on oudon seksikästä, aivan kuin hän olisi herännyt juuri äsken.

Kaksi ventovierasta. Yksi upea yö. Ja yksi pieni ongelma...

Lexi ei etsi mitään vakavaa. Tänään hän on vakaasti päättänyt viettää hauskan illan vailla sitoumuksia.

Zeke taas on jättänyt irtosuhteet taakseen ja haluaa jotain syvempää. Hän on kuitenkin valmis rikkomaan sääntöjään Lexin kaltaisen naisen vuoksi.

Kipinät lentävät, ja pubi-illan päätteeksi parivaljakko jatkaa matkaansa asuntoveneelle läheiseen satamaan. Aamun valjetessa suurin ongelma ei kuitenkaan ole maailmanluokan krapula tai edes se, että kumpikin etsii ihmissuhteilta täysin eri asioita.

Vaan se, ettei kukaan sitonut venettä laituriin.

"Sydämellinen ja ohittamaton."

HEAT

